

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἄτον ψεύτη τὸν ντουνηῖ

Τρίτη τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου,
ἀνοιξεις καὶ χαρομήλι.

Ἐξακόσια πενήντα κι' ὀκτώ,
χάσκουν τόσοι μὲ στόμ' ἀνοικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

●.—

Ἐξημέρωσε Δευτέρα,
πανηγύρεως ἡμέρα,
ἴσῃ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων
ἐκλογὴ τῶν Καλαβρύτων.

Ἦρ' ἀπὸ τὴν Βουλὴν
καὶ μοῦ φώναξαν πολλοί:
«τάμαθες, βρὲ Φασουλῆ;
ὁ Πρωθυπουργὸς μιλεῖ.»

Ἀλλὰ λόγια δὲν προσμένω,
δίνω μιὰ καὶ μέσα μπαίνω,
καὶ ἴσῃ φωνάζω γέννη:
«τόπο κάνετε νὰ μ'πῶ
γιὰ ν' ἀκούσω Δημοσθένη,
γιὰ ν' ἀκούσω Μιραμπώ.»

Καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μπουκέτο
τί κυττάζω, Περικλέτο;
τὴν μουγγὴ τὴν παντομίμα
σὰν Κικέρωνα ἴσῃ βῆμα
μὲ παρλάτα καὶ μὲ λίμα.

Λάβα καὶ φωτιά δὲν χύνει,
ὁμιλεῖ μὲ τὸ στανεῖο,
κι' ἀπαντᾷ ἴσῃ Μαρκεζίνῃ,
Βουλευτὴ Σαντορηνῖο.

Δίχως φούρκα, δίχως πίκρα,
μὲ πρᾶσιματα, μὲ γλύκα,
Ζαχαρένιος μορφονεῖος
στάζει ζάχαρες καὶ κάντια,

χάσκει κι' ὁ Σαντορηνῖος
μὲ τὰ κόκκινα τὰ γάντια.

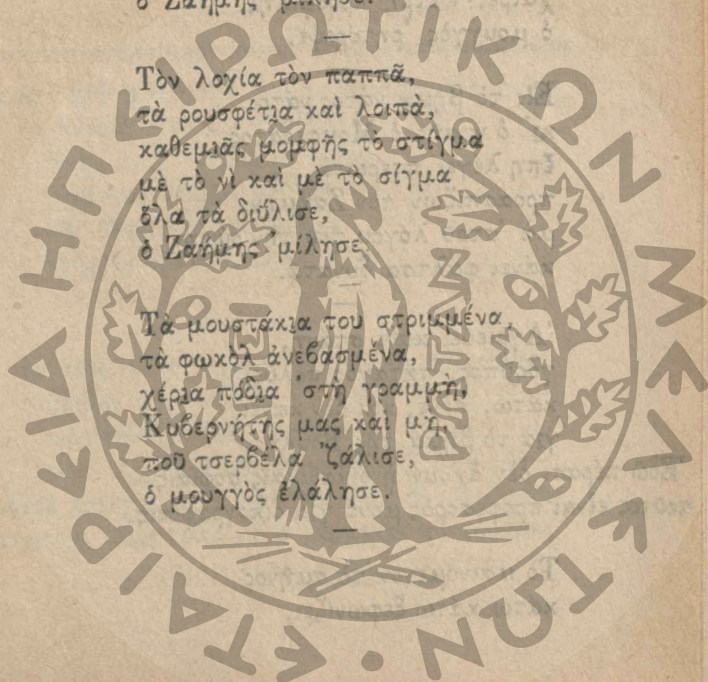
Τοὺς ἐπῆρε τὸν αἶρα,
κάτω τοὺς ἐκύλισε,
πανηγύρεως ἡμέρα,
ὁ Ζαήμης μίλησε.

Ἡ μορφὴ τοῦ φωτισμένη
μ' ἓνα φῶς θαμπὸ θαμπό,
κι' ἡ σκιά τοῦ Δημοσθένη
κι' ἡ σκιά τοῦ Μιραμπώ
τὸν ἐγλυκοφίλησε,
ὁ Ζαήμης μίλησε.

Κάποιο θαῦμα θὰ γενῇ,
Περικλῆ κανάγια,
κι' ὁ Ζαήμης μὲ φωνή,
ἴσῃ τὰ μάγια,
κι' ἡ χαρὰ ξεχείλισε,
ὁ Ζαήμης μίλησε.

Τὸν λοχία τὸν παπᾶ,
τὰ ρουσφέτια καὶ λαϊπᾶ,
καθεμιᾶς μορφῆς τὸ στίγμα
μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα
ἐλά τὰ διύλισε,
ὁ Ζαήμης μίλησε.

Τὰ μουστάκια τοῦ στρογγυλοῦ,
τὰ φωνὰ ἀνεβασμένα,
χέρια πόδια ἴσῃ γραμμή,
Κυβερνήτης μας καὶ μὴ
τοῦ τσερδέλα ἴσῃ χάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Κάθε λέξις σαιτιά,
τώρα την φωνήν έντεινει,
καί τούς έδωσε 'στ' αὐτιά,
ποῦ γινήκαν τελατίνι,
κάθε στόμα 'σφάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Δέν ἀκοῦς ν' ἀγκομαχῇ
λέξι δέν 'λησιμόνησε,
Δεσποτάδες μοναχά
ποῦ δέν 'χειροτόνησε,
δλα τᾶλλα τᾶλυσε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Πέρα πέρα τούς σαρόνει,
Μαρκεζίνη καί λοιπούς,
ὥς κι' ὁ θεὸς ὁ παπποῦς
στέκει καί τὸν καμαρόνει,
ποῦ τὸ λαμπερό του μάτι
γιά Κουβέρνο καί Παλάτι
σάν μπακίρα 'γυάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Ὁ παραιτηθεὶς δικτάτωρ
πάλιν τὴν φωνήν έντεινει,
ἰλουστρίσιμους δράτορ,
ὅπως λέγουν οἱ Λατῖνοι,
κόσμον ἐξεμνάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Κάθε βλάκας μὲ πατέντα,
παύει τὴν σαχλοκουθέντα,
'λούφαξαν τὰ Παραμμένα,
παλῶν χρόνων ντοκουμένα
'πῆγε καί 'ξεσκάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

Πέρνει καί τὰ γεσκονίζει
καί μ' αὐτὰ τούς δαιμονίζει.
Κάθε στρογγυὰ τῆς Βουλῆς
μ' ἓνα πόδι 'χόρεψε,
χαῖρε, πάτερ προσφιλῆς,
ὁ μουγγὸς ρητόρεψε.

Εἰς τὸ βῆμα νάτος νάτος
κι' ὁ νταῆς ὁ Μομφεράτος,
ἐπη λέγει πτερωτὰ
προσπίζων τὸν Ζαήμεν,
μὰ 'στοῦ λόγου του τὴν ρύμην
κάνει φάλτσα δυνατά.

'Αγριεύει κάθε στάνη,
γδοῦπος, πάταγος πολὺς,
κάτω, λένε, καί δέν κάνει
γιά τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.

Ἐδῶ πέρασι δέν ἔχουν ἢ δικανικαὶς σοφίαις,
τοῦτος εἶναι προφεσόρος μόνο γιὰ δικογραφίας.

Τὸ μαινόμενον τὸ σμῆνος
κάτω κάτω ξεφωνίζει,

κι' ὁ Ραδάμανθυς κι' ὁ Μίνως
σάν τὸ κίτρο κιτρινίζει.

Βρὲ παιδιὰ τὸν 'Αντωνάκη, βρὲ παιδιὰ τὸν ἀδουκάτο
μὴν τὸν κάνετ' ἔτσι τώρα, μὴν τοῦ λέτε κάτω κάτω.

Κι' ἂν 'στὸν λόγο κάνη λάθη
σάν πρωτόπειρο παιδί,
μὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ μάθῃ
πρὸ καλὰ νὰ κελαῖδῃ.

Βρὲ παιδιὰ τὸν 'Αντωνάκη, βρὲ παιδιὰ τὸν ἀδουκάτο
μὴν τὸν κάνετ' ἔτσι τώρα, μὴν τοῦ λέτε κάτω κάτω.

Πλὴν τὸ πλῆθος, Περικλέτο, μανιώδες ἐπιμένει,
κι' ἐπὶ τέλους μὲ θυμὸν
τροπαιοῦχος κατεβαίνει
ὁ κριτῆς ὁ Σολομών.

Κι' ὁ καθένας τὸν πεισμονεῖ
καί τοῦ λέν οἱ φαμφαρόνοι:
ἐκὺρ 'Αντώνη, ἐκὺρ 'Αντώνη,
νὰ μὴν τρῶς πολὺ πεπάνι»

Καί τὴν Τρίτῃ, Περικλέτο, ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
γὰ νὰ 'δῷ πῶς θὰ τελειώσῃ φλογερὰ ρητορικῇ.

Πλὴν ἀντὶ νὰ 'δῷ καμίνι
κι' ἀκυρώσεις ἐκλογῆς,
ζήτω 'φώναζαν τὰ σμῆνη
'στὸν Μεσσίαν τῆς σιγῆς.

Κάθε πρῶτος ἐν ταῖς πρώτοις
εἶχε μία βουβαμάρα,
κι' ἦτο τόση σοδαρότης,
κι' ἦτο τόση σαχλαμάρα.

Πῶς 'ξεχάστηκαν, καλὲ,
τόσαι τόσων ἀπειλαί;
πῶς 'ξεχάστηκαν ἐκθέσεις
καί ψυχῶν θυμοὶ καί βράσεις;
Περικλέτο, μὴν ἐμέσης,
Περικλέτο, μὴν ξεράσης.

Δέν ἐπρόσμεναν πολλοὶ
τέτοιο θαῦμα πῶς θὰ γίνη,
ὁ Ζαήμες νὰ 'μιλῇ
καί νὰ βουβαθοῦν ἐκεῖνοι.

Κι' ἄλυτος θὰ μένῃ γρίφος
πῶς τῶν λάλων ἡ βροντῇ
'βγήκε μόνον ἓνας τζίφος
καί σιφούτῃ πατιρντί.

'Αναστάσεως ἡμέρα, κι' ἡ Βουλὴ τοῦ γένους πᾶσα
ὁμοθυμῶς ἀναστᾶσα,
μὲ διάχυσιν μεγάλην ἰλαρῶν τρυφεροτήτων
ἐπεκύρωσε τὴν δλὴν ἐκλογὴν τῶν Καλαδρύτων.

Κόκκαλο κι' ὁ Μαρκεζίνης,
ὁ κρατῆρ τῆς Σαντορήνης,

δὲν ἐπρόσμενε ποτέ τοῦ τέτοιο κάζο νὰ τοῦ γίνη
καί τὴν ἔκθεσί του βράζει κι' ὅλο τὸ ζουμί τῆς πίνει.

'Επιστεῦατε, βρὲ μπουφοί,
πῶς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;
'παίξαμε τὸ κλωτσοσκοῦφι
κι' ἦσαν μόνο χωρατά.
Μᾶς ἐλίγωσε νηστεία
καί τὰ 'λέγαμε γι' ἄστεϊα.

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, βρὲ κακομοίρη,
'πῆγα μὲς 'στὸ Κοιμητήρι,
κι' εἶδα μνήματα πολλὰ
κι' ἓναν ἰσχυρὸ νὰ γελᾷ.

'Ἐλασα κι' ἐγὼ μαζί του, καί γελῶντας, Φασουλῆ,
'πέρασ' ἀπὸ τὴν Βουλὴ,
πλὴν ἀντὶ 'ψηλὰ τὸ σῶμα
γίγαντος νεκροῦ νὰ 'δῷ,
τῆς ἐλῆας τὸ νέο κόμμα
'ψήφισε τὸν Τσαμαδὸ.

Κι' ἀπ' τὰ ρόδα τὰ σπαρμένα φλογερὰς ρητορικῆς,
πρῶτὴν ἀκυρωτικῆς,
τῶν πολλῶν καί διαφόρων
τῆς Ἀρχῆς ἐπιδητόρων,
'πῆρα πέντε καί γιὰ μένα καί γιὰ σένα τὸν σαλιέρη,
ὅμως 'πῆρα κι' ἓνα ξύλο νὰ σ' ἀργάσω τὸ τομάρι.

Ἡ παραίτησις κι' ἡ κοίσις,
ποῦ δὲ κάνουν νὰ δακρύσῃς.

Ἦρε τέλος ὁ μουγγός,
πρόβλημα στρυφνῆς Σφιγγός,
μὲ προγράμματα μεγάλα
ἦρε μία κουντρουβάλα
τώρα ποῦ κι' αὐτὸς ἐφάνη κορωνῶν λαλίστατος,
καὶ τῆς ἐκλογῆς ὁ λόγος ἦτο πρῶτος κι' ὕστατος.

Ὁ μισοπαραιτηθεὶς
καὶ μὲ βέλη κεντηθεὶς
μ' ἐν' ἀμάξι πῆγε μόνος 'στὸ Παλάτι χέρι χέρι,
ἦταν ὁμῶς μεσημέρι,
κι' εἶπαν 'στὸν παραιτημένο μὲ ντιλικατέτσα τόση
ἄλλην ὥρα νὰ περάσῃ τὴν παραίτησι νὰ δώσῃ.

Ἡῶξε τὸ κόμμα του
δι' ἐνός του νεύματος,
ἄνοιξε τὸ στόμα του
κι' ἐπληρώθη πνεύματος.

Συμφορά!... πρὸς στιγμὴν ἀνεστήθης
νὰ δαγκώσῃς τὸν κάθε σκορπιό,
πλὴν 'στὸς φίλους θρηνῶν ἀπεκρίθης:
«παραίτησέως ξύδι θὰ πιῶ».

Παραίτησέως ὥρα κι' ὀδύνης,
σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος γέρνεις,
μὲ σκληρότατο χέρι τὴν δίνεις,
μὲ σκληρότατο χέρι τὴν πέρνεις.

Τὰ προγράμματα τᾶλες ὅλα,
τοῦτο μόνον δὲν εἶπες, ἱππότη,
πῶς ἀκαίρως τινάζεις τὰ κῶλα
πρὶν νὰ κάνῃς κανένα Δεσπότη.

Οἱμοὶ Κουβέρνο, φώναξες, οἱμοὶ καὶ πάλιν οἱμοὶ,
οἱ Κόντηδες σοῦ 'ρίχτηκαν σὰν ὄρνια 'στὸ ψοφήμι.

Ἐνα καὶ μόνον τρόπαιον τῆς τελευταίας πάλης,
ὁ Κώστας ὁ μελισταγῆς, ὁ Πρόεδρος Τοπάλης.

Τρεῖς ἄξιος, τρεῖς ἄξιος, τοῦ Τσαμαδοῦ τοῦ λένε,
καὶ τοῦ θλιμμένου Τσαρλαμπᾶ τὰ μάτια πικροκλαῖνε.

Πάρε καρότσα, Κόντη μου, καὶ σύρε 'στὸ Παλάτι,
ὁ Βασιλεὺς σὲ καρτερεῖ νὰ σοῦ 'μιλήσῃ κάτ'.

Ἡ πρόσκλησις τοῦ Βασιλῆα
σοῦ φάνηκε σὰν ψέμμα,
γιατ' ἦτανε Ἡρωταπριλιά,
ποῦ σ' ἐκραξε τὸ Στέμμα.

Κόντη, δὲν ἦταν ὄνειρο, δὲν ἦταν φαντασία
πῶς ὁ μουγγὸς 'ξεκόλλησε ἀπὸ τὴν Ἐξουσία.

Ἀντήχουν ἡ Σπιανάδες καὶ φωνάζουν οἱ Κορφάδες:
ἀγιά σου, Κόντη, μπράβο, Κόντη, γλυκογέλαστη μορφή.
Γιὰ τὸν Κόντη μας οἱ μύσχοι, τ' Ἀπριλιάτικα τὰ γιούλια,
γιὰ τὸν Κόντη λάμπουν τᾶστρα, γιὰ τὸν Κόντη λάμπ' ἡ ποίησις
(λίαν).

Τὰ λουστρίνια του φορεῖ,
μπαινοβγαίνει 'στὰ Παλάτια,

καὶ τὸ κόμμα καρτερεῖ
καὶ τὸν βλέπει μὲς 'στὰ μάτια.

Κόντη μας, μὴ μᾶς λυπήσῃς, Κόντη μας, μὴ μᾶς πᾶς
ἔλεως νὰ γίνῃς σ' ὅλους κι' Ὑπουργούς σου νὰ μᾶς πᾶς.

Κόντη, κάνε με κι' ἐμένα, Κόντη μου, σὲ χαιρετῶ,
κι' Ὑπουργὸν ἀναργυρίας τὸν Ἀναργυρον κυτῶ.
Ἐλαμψε σὰν Γαλαξίας
κι' ὁ θαλασσοεὐταξίας,
πρῶτα Σαῦλος,
τώρα Παῦλος.

Χαίρει κι' ἡ Δικαιοσύνη, ποῦ πηγαίνει σὰν κουταλάκι
πῶς θὰ βάλῃ 'στὰ τρωτά της κι' ὁ Καραπάυλος μὴ πᾶς.

Νὰ Μινίστρος ὁ Ρωμάνος, ἄνθος ἀριστοκρατίας,
κι' Ἀθῶς τῆς διπλωματίας,
ὅλος καὶ ντιλικατέτσα 'στὸν Σουλτάνο στέλλει νύκτα
κι' εἰς ἀπάντησιν ἐκεῖνος τοῦ γυρεῖ παγκονότες.

Τρίζει τρίζει καὶ σαλεύει τὸ σπαθί μὲς 'στὸ φικρί,
γυιὰ σου, Κώστα Κουμουνοῦρε, τῶν ἀρμάτων παλλόμενος.

Τὸν Βασίλη τὸν Βουδούρη, πρῶτον τῆς στερεῆς ἀσπίδος
μᾶς τὸν ἔκαναν Ναυτικό, μᾶς τὸν πῆραν οἱ Ναυτικοί.
Μάϊνα λοιπὸν οἱ φλόκοι κι' ὅλοι 'στὰ κατάρτια σὺν
ναυτικὸ σταθμὸ 'στὴν Κίνα νὰ ζητήσῃ κι' ἡ μοναχὴ.

Κι' ἀπέξω σκλάβοι τραγουδοῦν κι' ἡ Τραπεζοῦς κι' ἡ
«Κόντη σιδεροκέφαλος, Κορφιᾶτη καλοροζίκος».

Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ
ἐκθεσις ζωγραφικῆς,
ὅπου Γκούζης, Γιακωβίδης, Γιαλινᾶς, καὶ τόσ' ἄλλοι
κι' ἀπαστράπτουν μέσα 'στ' ἄλλα
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
Ροῖλου τοῦ περιφήμου τὰ περίφημα Ντελέρια.

Ὁ προσφιὲς Μολφέτας, νέος Κεφαλλονίτης,
καὶ πρῶτος τῆς κιθάρας ἀληθινὸς τεχνίτης,
μέσα 'στὴν Ἑταιρίαν καλεῖ τὴν Μουσικὴν
εἰς τέρψιν ἐξαισίαν καὶ καλλιτεχνικὴν,
κοντολογῆς κοντσέρτο σκοπεύει νὰ μᾶς κάνῃ,
ποῦ κόσμος θὰ μαγεῖται καὶ κόσμος θὰ τρελλάνῃ.

Ἡ Πατρίς Βουκουρεστίου ἔβγαλε μοναδικὸν
εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Δαύρας φύλλον πανηγυρικόν.

Αἰδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πρωτευουσιάνου.
Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιρινά,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὥρας φορεσιάς,
πρωτευουσιάνοι λένοντες, γαμπρῶν κορμοστασιάς.
Ψυχούλα μου τί χρώματα,
ψυχὴ μου τί κοψίματα,
τί πόζαις, τί κοροῦματα,
τί τέλεια ραψίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναξε μὲ τὴν ξυλένια μέση:
«χαρὰ 'στ' ἄνε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ».

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμίσεις
στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.